

KRONİK

İşçi Sınıfı'nın TEKELLEŞME Eğilimi

Yrd. Doç. Dr. Ferda Dönmez Atbaşı, A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi

15 Aralık 2009 Salı Günü eyleme başlayan TEKEL işçilerinin başına gelenleri o akşam ekranlardan izledik. Ankara'nın Aralık soğuşunda ekmeek mücadelesi vermek için yola çıkmış bir grup emekçi biber gazı ve basınçlı suyla Abdi İpekçi Park'ının o bakımsızlıktan balçığa dönmüş havuzuna dökülüyor, yer yer de copla taciz ediliyordu. Aslında Türkiye ekranları böyle görüntülere alıştı ama mesele bu kez 15-20 saniye izleyip vah vah dendidikten sonra unutularak kapanmadı. 78 gün boyunca ekranlarda, başkent sokaklarından yükselen hak mücadelesi çığlıkları duyuldu. Her kesimden politikacı, gazeteci, yazar, çizer, doktor, mühendis, akademisyen TEKEL direnişine ilişkin bir şeyler söyledi. TEKEL direnişi bu toprakların hafızasına işleyen bir olgu oldu.

Peki, ne olmuştu? İzmir'den, Diyarbakır'dan, Tokat'tan, Hatay'dan, Muş'tan, Malatya'dan ve daha birçok ilden birçok kadın ve erkek işçi yan yana yollara düşüp, neyin peşinden başkent'in gri sokaklarına dağılmıştı? Hatırlayalım.

Sigara fabrikalarının özelleştirilmesi sonrasında Yaprak Tütün İşletmeleri'ndeki uygulamalar Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş üyesi işçileri ya işsizlik ya da 4-C¹ uygulamasına geçmek arasında bir seçim yapmaya zorluyordu. Önerilen

1 4-C: AKP'nin TEKEL işçileri için bulduğu formül, özelleştirilen diğer işletmelerdeki uygulamanın aynısıdır. Yani tazminatını almayıp çalışmak isteyen işçileri 4-C statüsüne geçirmek. Bir başka deyişle bu işçilere geçici sözleşmeli personel statüsü vermek.

Kabul ederlerse, işçiler kıdem ve ihbar tazminatı alamayacak, sendikalı olamayacak, kendilerine ikramiye ödenmeyecek. (Bu arada Ankara 14. İdare Mahkemesinin, 11 Şubat 2010'da 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4/C maddesine göre çalışanlara da sendika üyeliğinin yolunu açabilecek bir karar aldığını hatırlatalım.)

657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'na göre, memurlar ile sözleşmeli ve geçici personeller A, B, C fıkralarıyla tanımlanıyor. C fıkrası, özelleştirmelerden dolayı başka kamu kurum ve kuruluşlarına yerleştirilecek geçici personeli kapsıyor. C statüsünü tanımlayan ilk koşul 1 yıldan az süreli veya mevsimlik hizmet olması. Bu maddeye göre, bir işçi en çok 10 ay çalışabiliyor, bu süre 4 aya kadar inebiliyor.

uygulama altında güvencesiz çalışmayı reddeden işçiler, 4-C'ye geçmek için öngörülen yasal sürenin bitmesine haftalar kala başkent sokaklarını doldurarak AKP hükümetini bu uygulamadan vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Talepleri ise özlük hakları ile birlikte başka kamu kuruluşlarına aktarılmaktı. Alışık olduğu üzere bu talepler değerlendirilmek yerine, polis gücüyle bastırılmaya çalışıldı. İşin ilginç, ilk gün yapılan vahşi saldırının şokundan sonra belki de TEKEL işçilerinin kendilerinden başka hiç kimse bu eylemliliğin bu denli kararlı bir direniş örneğine dönüşeceğini kestiremedi. Bunda neoliberalizm gemisine itile kakıla yerleştirilmiş bir Türkiye'de emekçi olmanın verdiği umutsuzluk ve toplumsal dayanışma denen melekenin değersizleştiği ve hatta unutulduğu bir coğrafyada yaşamının etkisi de vardı belki. İlk günün gecesi Sakarya Caddesi'nden Türk-İş binasına doğru yürüyüş yaparak destek vermeye giden grupların sloganları duyulduğunda pencerelerde sevinçle el sallayan ve hatta ağlayan işçilerin görüntülerini hafızalardan silmek kolay olmasa gerek. Öyle görünüyor ki, güvencesiz yarın ve üstelik de daha ucuza çalışma koşullarına terk edilmek istenen işçiler can havliyle mücadeleye atıldıklarında arkalarında onlarla benzer koşullarda çalışmak ve yaşamak zorunda bırakılan yığınların desteği olduğunu görmek morallerini yükseltmiş ve kararlılıklarını arttırmıştı. Dile getirilen talepler artık bütün hatlarıyla piyasalaşma yolunda koşar adım ilerleyen neoliberal-muhafazakâr bir garip Türkiye'de emeğiyle geçinen herkesi içeren ve onları da temsil eden taleplerdi.

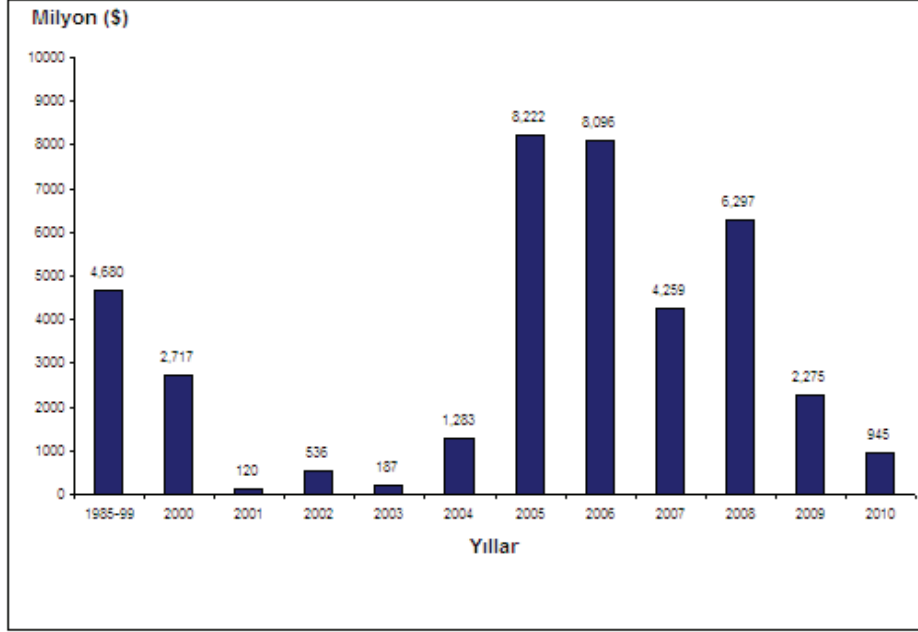
78 gün boyunca hem Ankara'nın ve hem de Türkiye'nin her yerinden yardım ve destek yağdı Bayındır Sokak'taki TEKEL çadırlarına. İşçiler, memurlar, esnaflar, bazı siyasi partiler, sivil toplum örgütleri, öğrenciler, emekliler, ev kadınları..Ankara'nın havası soğuktu ama insanı sıcağı işte! Kimi battaniye getiriyordu, kimi kirli çamaşır toplayıp temizini dağıtıyordu, kimi evde pişirdiği kurabiyeleri bölüşüyordu, hemen ileride bir başkası dükkânından çıkardığı çay makinesinden çay dağıtıyordu. Bu satırların yazarının akrabası hiç kimse hayatında böyle bir dayanışma örneği görmemişti bu topraklarda. Ağabeylerinin ablalarının 70'lerde yaşadıklarını dinleyerek büyümüş bu kuşak için yaşanmakta olan bir mucizeydi adeta!

TEKEL işçilerinin kendileri de dahil olmak üzere herkesi şaşırta ve özelleştirme şampiyonu AKP hükümetini çok rahatsız eden bu yoğun halk desteğinin gerisinde ne vardı da Türkiye'de işçi hareketleri tarihine altın harflerle yazılmakta olan 'TEKEL Direnişi' gerçekleşiyordu?

AKP Dönemi Özelleştirme Performansı

AKP ilk kez 3 Kasım 2002 Genel Seçim'i ile iktidara geldiği günden bugüne yani 7.5 yıllık bir dönem içinde hisse satışı, satış ve işletme hakkı devri, devir yoluyla özelleştirilen taşınmaz ve diğer varlıkların satışıyla birlikte toplam 30 milyar 305 milyon 160 bin dolarlık özelleştirme yapıldı. 58, 59 ve 60'ıncı Hükümet dönemlerinde gerçekleştirilen bu özelleştirme, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) verilerine göre 1986 yılından bu yana gerçekleştirilen 39 milyar 600 milyon 581 bin dolarlık özelleştirmenin yüzde 76.5'ini oluşturur. ÖİB'nin yaptığı hesaplamalara kamu kurumlarına yapılan bedelli devirler de dahildir. Yani son 7.5 yılda yapılan 429 milyon dolarlık bedelli devirlerin, bu dönemdeki özelleştirme uygulamalarına eklenmesi halinde toplam rakam 30 milyar 734 milyon doları aşar. Böylece, AKP döneminde yapılan özelleştirmelerin, 24 yıllık uygulamalar içindeki payı yüzde 77.6'yı bulur. AKP iktidarında hisse satışı yoluyla yapılan en büyük özelleştirmeler arasında **Türk Telekomünikasyon A.Ş.**'nin yüzde 70'e ulaşan hissesinin devrinden elde edilen toplam 8 milyar 423 milyon dolarlık satış en başta gelmektedir. Türk Telekom'un önce yüzde 55'inin 6.55 milyar dolara blok satışı 2005 yılında gerçekleştirilmiş, ardından yüzde 15'lik hissesinin halka arzı 2008 yılında yapılmıştı. Onu 4 milyar 594 milyon dolara özelleştirilen **Tüpraş**'ın (önce yüzde 14.76, ardından yüzde 51'lik hissesi olmak üzere) toplam yüzde 65.76'lık hisse satışı; 2 milyar 779 milyon dolara özelleştirilen **Erdemir**'in yüzde 46.12'lik hisse satışı; 2 milyar 320 milyon dolara özelleştirilen **Petkim**'in (önce yüzde 34.5, ardından yüzde 51 blok hisse satışı olmak üzere) toplamda yüzde 86'ya ulaşan hisse satışı izlemektedir. İşletme hakkı devri çerçevesinde yapılan özelleştirmeler çerçevesinde en yüksek rakam **TEKEL**'in 6 sigara fabrikasının satışından elde edilen 1 milyar 720 milyon doları bulan özelleştirme olmuştur. Taşınmaz devirlerinde de TEKEL'in çeşitli illerde bulunan 140 taşınmazının satışının sonucunda toplam 930 milyon dolarlık özelleştirme yapılmış oldu. Aşağıdaki grafikte de anlaşıldığı üzere Türkiye tarihinin en büyük özelleştirmeleri bu 7.5 yıllık dönem içinde gerçekleşmiş oldu.

Tablo1. Yıllara Göre Özelleştirme Rakamları (Milyon ABD \$)

(Kaynak: ÖİB, 2010)

Özelleştirmenin Nimetleri?

Bilindiği üzere özelleştirme olgusunun fiilen ülke gündemine girdiği 1986 yılından bu yana bütün destekçilerinin dillerine pelesenk ettiği amaç, özelleştirme ile devletin ekonomideki sınıf ve ticari etkinliğinin en aza indirilmesi, rekabete dayalı piyasa ekonomisinin oluşturulması, devlet bütçesi üzerindeki KİT finansman yükünün azaltılması, sermaye piyasasının geliştirilmesi ve atıl tasarrufların ekonomiye kazandırılmasıydı.

Bu öngörünün tek gerçekleşen kalemi devletin ekonomideki sınıf ve ticari etkinliğinin en aza indirilmesi oldu. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulduğu tarihten, ithal ikameci kalkınma politikalarının terk edildiği 1970'lerin sonlarına dek olan dönemde kamu eliyle vücuda getirilmiş bütün büyük sanayi işletmeleri neoliberal akla hizmet yolunda satılıp savıldığından bütün Avrupa içinde en küçük devlet, Türkiye yaratılmıştır. Hatırlayalım, devletin küçülmesi ne demektir? Kamu harcamalarının azaltılması, mümkün olan en küçük rakama ulaşılması. Devlet hangi kanallardan harcama yapabilir? Merkezi ve yerel kamu birimlerinin bütçe harcamaları ve kamu finansmanı aracılığıyla ve girişimci rolüyle kamu iktisadi teşebbüsleri (KİT) oluşturup yatırım ve üretim yapma

yoluyla. Özelleştirme taraftarlarının birinci temel tezi olan devlet küçülmeli talebi, bu kalemleri göz önüne aldığımızda da elde edilen en büyük neoliberal “başarı” olmuştur. Zira içinde eğitim, sağlık, sosyal güvenlik ve her türlü kamusal ihtiyacın da yer aldığı toplam kamu harcamalarının GSYİH’ya (ulusal gelir) oranında Türkiye hem OECD, hem AB ve hem de G-7ler ortalamasının çok gerisindedir.

Herkesin bildiği gibi Türkiye bir zamanlar kalkınma iddiası olan bir ülke iken yaratılmış olan KİT’ler kâğıttan çimentoya, kumaştan ayakkabıya, ulaşımdan elektriğe ve haberleşmeye dek yurttaşların ihtiyaçlarını üretirken, bu yolla yaratılan mali sistem ve zarar pahasına ucuz girdi sağlama misyonuyla henüz palazlanmamış olan yerli sermayeyi de finanse etmiştir. Şimdi devlet işletmeciliğinin her koşulda kötü olduğunu savunan yerli sermayedar da çok iyi bilir ki, Güney Doğu Asya’daki benzerlerinde olduğu gibi kendisi de devlet işletmeciliği eliyle sermaye biriktirebilmiştir.

Devlet bütçesi üzerindeki KİT finansman yükünün azaltılması konusu ise her fırsatta dile getirilen bir başka noktadır. Üretimi sadece bütçe ilişkilerine indirgeyerek onun asıl rolünü yani sosyal ve iktisadi olanın iç içe geçtiği yerdeki kilit rolünü yokmuş gibi göstermek hem ana akım iktisatçıların hem de neoliberal politikacıların “başarı”yla gerçekleştirdikleri bir edimdir. Hâlbuki resmi biraz daha geniş perspektiften görebilen herkesin fark edeceği üzere, KİT’lerin milli gelire, istihdama, ekonomik kalkınmaya, korumaya, sosyal refah artışı sağlamaya ve bölgesel dengesizlikleri gidermeye yaptığı katkılar bütçe ilişkilerine indirgenerek doğru hesaplanamaz. Üstelik kârlı olmayan işletmeleri satmak mümkün olmadığına göre özelleştirilen işletmeler zaten ekonomik açıdan iyi durumda olan KİT’lerdir. Eğer kâr eden işletmelerinizi verilen en iyi teklife (gerçek değerinin altında olsa bile) elden çıkarıyorsanız, kendi elinizle kendi uzun vadeli bütçenize yük yaratıyorsunuz demektir. Tüm bunlardan da önemlisi KİT’ler hiçbir zaman bütçeye yük olmamıştır. Evet 70’lerde bütçenin yaklaşık % 10 gibi bir kısmı KİT’lere aktarılıyordu çünkü buralar Türkiye’nin büyük sanayi işletmeleriydi ve önemli yatırım merkezleriydi. Üstelik kamu üreticiliğinin gereği olarak kâr amacı gütmeyen üretim yapmak da kalkınmacılığın doğasında vardı. Buna rağmen 1984 sonrasında yani Özal hükümetiyle birlikte KİT’lere yapılan transferler kısılmış ve 1995 yılına gelindiğinde KİT’lere yapılan transferler bütçe’nin sadece %1 ‘ine gerilemiştir. Ancak yatırımların kısılmasına, istihdamın azaltılmasına ve transferlerin son bulmasına rağmen KİT’lerin tüm ülke ekonomisinin yarattığı katma değer içindeki payı önemini korumuş ve KİT’ler merkezi bütçeden aldığı transferlerden daha fazlasını bütçeye aktarmıştır. Bu işletmelerin ekonominin sırtındaki kambur olduğu savını çökerten bir başka nokta da özelleştirmelerin

alıp başını gitmediği dönemlerde KİT'lerin bütçe toplam vergilerinin 1/3'ünden fazlasını ödüyor olmasıdır (1995'te % 35'ini ödemişlerdir).

“Sermaye piyasasının geliştirilmesi”nin sonuçlarını ise yaşadığımız her krizden sonra daha da iyi idrak ediyoruz. Reel üretimden adeta kaçan, tek amacı paradan para kazanmak olan ulusal ve ulus ötesi bir grup fon, yani Türkiye bütçesini çok çok aşacak miktarlarda para, o ülke senin bu ülke benim kur farkından, faizden para kazanırken yaslandığı tek dayanak sermaye piyasalarının bu denli geliştirilmiş olmasıydı. Küreselleşmenin en önemli nimeti de buydu zaten. Yerel ücretlerle ulusal sınırlar içine hapsedilmiş emekçi için küreselleşme adı var kendi yok bir kavram iken, sözü geçen finans sermaye için sınırların ve kısıtlamaların olmadığı bir dünyada sonsuz kâr olanakları demektir. Atıl tasarrufların ekonomiye kazandırılmasından kasıt, reel üretime kazandırılmasıydı ama ortada ne atıl tasarruf vardı ne de artan bir reel kesim. Var olan tasarruflar da finansal balonda yerini almaktan öte bir rol oynamadı.

Sonuç olarak, Türkiye en büyük sanayi işletmelerini elinden bir bir çıkarırken, ne işsizlik azaldı, ne eğitim ve sağlık hizmeti arttı ya da ucuzladı ne de sosyal güvenlik sistemi gerçekten güvenli bir hâl aldı. Satışlardan elde edilen gelirler ile kısa vadeli borçlar kapatılıyor ve kamu bütçesinin ne yazık ki hâlâ en önemli kalemi olan faiz ödemeleri gerçekleştiriliyordu. Uzun vadeli üretim ve yatırım kısa vadeli borç ödemesiyle takas edilirken, o işletmeleri emeğiyle yaratmış yurttaşların ve çocuklarının yarınları “çok geliştirilmiş” piyasa ekonomisinin insafına terk ediliyordu. Hesapta sermaye halka açılıyordu ama ortalama yurttaşın gelirleri artmadığı gibi elindeki işinden olan insan sayısı artarken, iş güvencesi geniş emekçi kitlelerine gittikçe uzaklaşan bir lükse dönüşüyordu.

Düşünün ki, işsizliğin %15lerin altına düşmediği bir iktisadi yapıda, iş güvencesizliği özelden kamuya, tarımdan sanayiye, hizmetlerden imalata her sektörde ve her yerde giderek artan bir basınçla çalışan kesimlerin sırtına bindikçe yurttaşların sesi kısılıyor, örgütlenmek, hak aramak işsiz kalmakla neredeyse aynı anlama geliyordu. Taşeron işçilik denen ucube, yani ucuza güvencesiz istihdam politikası mevcut hükümetlerin üretebildiği yegâne işsizlik politikasıydı ve giderek yaygınlaşıyordu. Hatırlayalım Türkiye akademisinin fidanlığı olan asistanlık kurumu bile yaşanan sermaye birikim modelinden nasibini almış, iş güvencesizliği sosyal bilimcilerin taşeronlaştırma karşıtı makaleler yazdığı fakültelerde bile 50/d'li araştırma görevliliği şeklinde karşımıza çıkmıştı.

Bütün bunlarla eş zamanlı olarak tersanelerden, limanlardan, madenlerden ölüm haberleri gelmeye devam ederken kılı kıpırdamayan başbakan eylemci TEKEL işçileriyle girdiği atışmalardan birinde “Biz bu devleti adeta bir özel sektör mantığı ile çalıştıracamız” diyebilecek denli “cesurdu”. Burada ağızdan

kaçırılan 1980 darbesiyle Türkiye'nin maruz bırakıldığı ekonomi politikalarının çok açık bir ifadesiydi. Sayın başbakan da hâkim sınıfların başbakanı olduğunu, devletin adeta bir şirket gibi en çok kâr en az maliyet peşinde idare edilen bir aygıt olduğunu, sermaye birikiminin her koşulda her şeyin önünde tutulduğunu haykırıyordu. Yani başbakan Marx'ın Komünist Manifesto'da tarif ettiği tanımın neredeyse aynısını yapıyordu: "devlet iktidarı burjuvazinin ortak işlerini yürütmek için oluşturulmuş bir komiteden ibarettir". Taraflar kendilerini bu kadar açıkça ortaya koyunca, sayın başbakanın ve 3 hükümetinin neden 8 yıldır işçi sınıfının bütün haklarına taarruzda bulunduğunu, neden Türkiye'nin özelleştirme şampiyonu hükümetleri olduğunu ve neden iktisadi ve siyasi alanın sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlendiğini anlamak kolaylaşıyor. Üstelik sadece bir ağızdan değil birkaç ağızdan dökülmüş incilerle çok yakından takip etme olanağı bulduk bu mücadeleyi. Maliye bakanı Mehmet Şimşek'in "Vatandaştan aldığımız paraları TEKEL işçilerine vermek ne hakka ne hakkaniyete uyar." "Yani bizim hükümetimizin varsa bir hatası, açıkta kalan işçilerimize karşı merhamet beslemesi... Eğer bir hata varsa o da merhametli olduğumuzdan kaynaklanıyor" buyurduğunu unutmak ne mümkün.

Hakkını teslim etmek gerek ülkenin başbakanı ekranlarda her fırsatta TEKEL işçilerinden bahsetti. İşçileri yan gelip yatmakla, sendikayı kışkırtıcılıkla suçladı. "Ayaklar baş olursa kıyamet kopar" anlayışını hatırlattı. "Siz kim oluyorsunuz! Bu ülkeyi ben yönetiyorum" dedi. Önce umursamaz görüldüğü eylem, kış ortasında bir ayını devirdikten sonra sinirleri gerilmeye başladı. Tüyü bitmemiş yetim edebiyatından, asgari ücretli çalışanlar ve işsizlerin hakkını TEKEL işçilerine karşı korumaya kadar birçok söyleme başvurdu ama ne yaptıysa eylemin arkasındaki halk desteği kırılmak bilmedi.

TEKEL işçilerinin araladığı kapıdan emekçiler giderek artan bir ses tonuyla şu nameyi terennüm etmeye başladılar kanımca: Velez ki, TEKEL işçilerinin reddettiği ücret ve koşullarda çalışacak milyonlarca işsiz ve asgari ücretli var; lakin işsizliğin sorumlusu TEKEL işçisi midir? Asgari ücretin bırakın yoksulluğu, açlık sınırının altında olmasının sorumlusu TEKEL işçisi midir sayın başbakan? Elbette hayır. Bütün bu yaşananlar o şirket gibi yönetmekle övündüğünüz devletin ve göz bebeğiniz özel sektörünüzün marifetleri. Bu kerre siz mağlupsunuz, sömürülenleri karşı karşıya getirme manevranızı yutmuyoruz.

Uyuyan dev uyandı!

Tüm dünya emekçi sınıflarının sermayenin neoliberal taarruzuyla karşı karşıya olduğu ve refah devleti döneminde kazandıkları bütün hakları birer birer kaybettikleri böyle bir tarihi noktada TEKEL mücadelesinin dünyada ve Türkiye’de yükselişte olan sınıf mücadelesine çok büyük katkı sunduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu gerçeği artık burjuvazinin sesi bile itiraf ediyor. Yaşanan küresel mali krizle birlikte en iflah olmaz piyasacılar bile Marx’tan Keynes’ten alıntılar yapmaya başlayıp, acaba bu kadar başıboş bırakılmış bir piyasalaşma mıdır sorunların kaynağı diye tartışadururken, AKP içinden sesler bile “sınıf bilinci” ve “sosyalizm” öcülerinden ürküntüyle bahseder oldu.

Sakarya caddesinde 78 gün nöbet tutan TEKEL işçisinin, ayazda soğukta, gece gündüz demeden yanında olan, yeni yıla sokakta kendisiyle birlikte giren, ekmeğini, çorbasını, hırkasını paylaşan, yazı yazan, röportaj yapan, fotoğraf çeken, okuluna davet eden, sosyalistleri bağrına bastığı ve bütünleştiği doğru. Hakları için ölümüne mücadele eden işçinin bilincinin düşünülenden çok daha hızlı değiştiğine tanık olduk hep beraber. Sohbet ettiğim İskenderun’lu yaşdaşım TEKEL işçisinin “ben imam hatip mezunuyum, namazım niyazım tamdır hocam ama sanılmasın ki haklarımdan vazgeçerim, bundan sonra nerede bir işçi mücadelesi olursa ilk ben gideceğim” deyişini unutmam mümkün değil. Gazetelerden okumuştuk benzer bir açıklamayı: “günde beş vakit komünist olduk!” deyivermişti bir işçi.

Bütün bunlara tanık olurken sormadan edemiyor insan, madem marjinal gruplar bunlar, nasıl oluyor da bu kadar sağlam ve destek bulan toplumsal bir hareketi, üstelik de çok farklı politik pozisyonları olan işçilerin mücadelesini yönlendirebiliyorlar sayın başbakan? Yoksa yaşanan ve anlatılan bizlerin hikâyesi mi? Artık bitti, kalmadı denen sınıf mücadelesi yeniden mi yükseliyor? Ezilen sınıflar, içselleştirmemiş meğer sömürülmeyi sadece içine atmış ve oradan teker teker çıkarıyor yokluyor, yeninden öğreniyor mücadele araçlarını. Geleceği, ailesi ve çocukları için sonunda “ölüm” bile olsa haklarından vazgeçmiyor. Üstelik benzer koşullarda yaşayan başkalarına da “kötü” örnek oluyor. Marmaray işçilerini, belediye işçilerini, maden işçilerini, ataması yapılmayan öğretmenleri, tersane işçilerini, işsizleri, işsiz namzeti öğrencileri, yoksulluğa mahkûm edilmiş emeklileri, emeklerinin karşılığını hiçbir zaman alamamış ev kadınlarını da arkalarına alıyorlar. TEKEL işçisini ve destekleyenleri karşınıza alarak “bu ülke yolgeçen hanı değildir, bu ülkenin sahipleri var” buyurduğunuz akıllarda tutarak yollarına devam ediyor TEKEL işçileri.